

quemadmodum malis ad seducendum nihil robustius,
ut non sine causa Juvenalis dixerit:

*Maxima debetur puero reverentia, si quid
Turpe paras, ne tu pueri contempseris annos,
Sed peccaturo obsistat tibi filius infans.*

*Instrū
mentalis*

Præterea non exiguum virtutis adipiscendæ instru-
mentum est conversatio cum probis, & pravorum con-
fortiorum fuga. Notum enim est illud Menandri, quod
citatur Apostolus I. Corinth. 15. *Φθείρουσιν ἡθὴ χρηστῶν ὁμι-*
λίαι κακοῖ. Corrumpunt pulchros mores consortia prava.
Item: *σοφοῖς ὁμιλῶν καὶ αὐτὸς ἐκθήσῃ σοφός. & ἀνάπαλιν:*
κακοῖς ὁμιλῶν καὶ αὐτὸς ἐκθήσῃ κακός. Et Plutarchus *πρὸς*
παῖδ. ἀγωγ. αὐτὸν χωλῶ παροικίης, ὑποσηθίζειν μαθήσῃ:
id est, Quod si cum claudo habites, subclaudicare disces.
At verò quum jam multa de cura acquirendi virtutem
dicta sint, non immeritò aliquis quærat, quænam illa
regula sit & norma, ad quam virtus & componi & exa-
minari debet? Tenendum est igitur, duas esse normas;
Rectam rationem, & S. Scripturam. Per rectam ratio-
nem intelligitur rectum iudicium de honestis & turpibus
ex fontibus naturæ deductum, quod aliàs vocari solet
σωτήρησις, cuiusmodi sunt principia practica: ut, Ho-
nesta sunt facienda. Turpia fugienda. Parentes sunt ho-
norandi, &c. Ex talibus principiis extruitur syllogi-
smus, qui vocatur practicus, in quo ad *σωτήρησιν* additur
σιωείδησις, quæ antegressam notitiam applicat ad singu-
lare *πρακτικόν*, unde conclusio vel dampnans vel absol-
vens conficitur. Talis fuit syllogismus Judæ proditoris;
σωτήρησις est: Qui prodit sanguinem innocentem pes-
simè facit. Sequitur *σιωείδησις* accusans: Ego Judas
prodidi sanguinem innocentem. Hinc conclusio da-
mpnans: Ergo pessimè feci & per consequens sum da-
mnandus. Si *σιωείδησις* defendit, conclusio absolvit, ut:
Qui contra tyrannos defendit innocentes, rectè facit.
Ego Constantinus M. contra tyrannos defendi innocen-
tes Christianos, Ergo ego Constantinus M. rectè feci,
& per

*Syllogismus
Practicus.*